

DET NORSKE TEATRET

SPELPLANEN PÅ ANDRE TEATER :

HOVEDSCENEN:

Henrik Ibsen: KONGSEMNERNE
Regi: Magne Bleness, scenografi: Christian Engemar, musikk: Egil Kapstad.
William Shakespeare: EN SOMMERNATTSDRØM
Regi: Edith Roger, dekor: Lubos Hruza, kostymer: Per Lekang, musikk: Jan Garbarek.
Euripides: BAKKANTINNENE
Regi: Pål Løkkeberg, koreografi: Gerd Bugge, scenografi: Lubos Hruza, musikk: Terje Rypdal.
Astrid Lindgren: KARLSSON PÅ TAKET (familieforestilling).
Regi: Mats Ek, scenografi: Ingrid Rosell.
Henrik Ibsen: ET DUKKEHJEM
Regi: Edith Roger, scenografi: Guy Krohg.

AMFISCENEN (åpner i november).

August Strindberg: DEN STERKESTE og KREDITORER
Regi: Stein Winge, scenografi: Gunnar Alme.
Henrik Ibsen: GENGANGERE
Regi: Pål Løkkeberg, dekor: Tine Schwab, kostymer: Tine Schwab/Lita Prahl.
August Strindberg: FRØKEN JULIE
Regi: Kirsten Sørlie, scenografi: Per Lekang.

FOR BARNNA:

GUTTEN OG GULLFUGLEN av Tone Danielsen, Sigmund Sæverud, Nils Utsi og Erik Blindheim med viser av Klaus Hagerup og Svein Scharffenberg. Musikk: Knut Heljar Hagen. Regi: Svein Scharffenberg, dekor og kostymer: Tine Schwab.

DEN NORSKE OPERA

OPERAREPERTOAR:

Hallvard Johnsen: LEGENDEN OM SVEIN OG MARIA
Regi: Jens Chr. Ek scenografi: Kollektiv fra Operaen, dirigent: Per Åke Andersson.
Franz Lehár: DEN GLADE ENKEN
Regi og scenografi: Lars Runsten, dirigent: Zdenko Peharda.
W. A. Mozart: FIGAROS BRYLLUP
Regi: Arne Hendriksen, scenografi: Arne Walentin, dirigent: Per Åke Andersson.
Giacomo Puccini: KAPPEN OG GIANNI SCHICCHI
Regi: Per E. Fosser, scenografi: Lubos Hruza, dirigent: Per Åke Andersson.
Gioacchino Rossini: BARBEREN I SEVILLA
Regi: Jens Chr. Ek, scenografi: Arne Walentin, dirigent: Arvid Fladmoe/Zdenko Peharda.

BALLETREPERTOAR:

George Balanchine: APOLLON MUSAGETES
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson, scenografi: Thor Sutowski.
Barhold Halle og Edith Roger: HAUGTUSSA
Musikk: Edvard Grieg og Finn Ludt, dirigent: Rolf Østbye, scenografi: Kjell Stormoen (Drammens Teater).
John Cranko: SPILL MED KORT
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson/Zdenko Peharda, scenografi: Dorothee Zippel.
Michel Fokine: PETRUSJKA
Musikk: Igor Stravinskij, dirigent: Per Åke Andersson, scenografi: Alistair Powell.

HOVEDSCENEN:

Nils Kjær: «DET LYKKELIGE VALG»
Regi: Toralv Maurstad, scenografi: Anna Gisle.
John Guare og Galt McDermott: «TO MUNTRE HERRER FRA VERONA»
Regi: Barhold Halle, scenografi: Harald Martin.
Gideon Wahlberg: «SKJÆRGÅRDSFLIRT»
Regi: Erik Lassen, scenografi: Bjørn Næss.

I CENTRALTEATRET:

Henrik Ibsen: «KJÆRLIGHETENS KOMEDIE»
Regi: Terje Mørli.
Curt Flatow: «SISTE KUPPET»
Regi: Jon Lennart Mjøen.

BARNETEATRET:

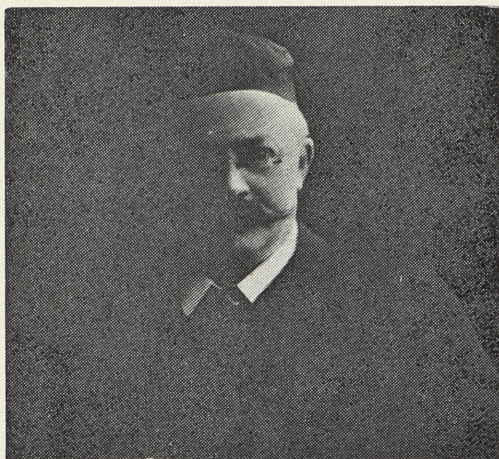
Jevgeni Schwarz: «RØDHETTE»
Regi: Kari Sundby, scenografi: Karel Hlavaty.

DUKKETEATRET:

Jean L. Temporal: «AUTOBOMMEN» og «KOM SOL, KOM REGN»
Regi og scenografi: Jean L. Temporal.

b15901902/

KVEN ER GUSTAF AF GEIJERSTAM?

Tippoldebarn av Gustav I.
Fødd 5. januar 1858.
Student i 1877.

Debuterte som forfattar i 1882 med novellesamlinga «Gråkaldt», som samtida roste fordi han på ærleg og modig vis handsama dei religiøse, moralske og sosiale spørsmål som var oppe i tida.

Var i unge år tydeleg påvirka av Kierkegaard, Ibsen, Strindberg, Schandorph og Kielland.

Brevveksla med Georg Brandes, som oppfordra han til å ta opp det svenske landsdelsuniversitetsmiljøet i emnevalet sitt.

Gav i 1883 ut ei samling litteraturstudiar, der han gjorde greie for den estetiske tankegangen sin. Zolas naturalisme og realismen hos dei store russarane vart leiestjernene hans.

Gav ut ei samling folkelivsskildringar, som byggjer på studiar i marka kombinert med psykologisk analyse. Samtida og ettertida er samde i at denne samlinga er høgdepunktet i forfattarskapen hans.

Hørde i 80-åra til ei gruppe forfattarar som kalla seg «Unga Sverige».

Var i 1884–86 medarbeidar i Aftonbladet, i 1891–93 i Dagens Nyheter.

Var i 1883 «litteratör» ved Stora Teatern i Göteborg.

Frå 1897–1902 var han litterær sjef ved eit Stockholms-forlag.

Var i desse åra ein nær venn av August Strindberg.

«Store-Klas og Vesle-Klas» kom ut i 1908.

Døydde i Stockholm i 1909.

OM H. C. ANDERSEN

Den danske diktaren Hans Christian Andersen levde frå 1805 til 1875. Han var fødd i Odense, men alt 11 år gammal reiste han til København for å bli namngjeten! Han ville inn ved teatret, han hadde ei god songrøyst og titlar til 25 skodespel som han ville skriva. Han kom og inn i teaterkoret, og da han kom i røysteskiftet, freista han seg i balletten, men hadde altfor store føter. Det såg ei tid ille ut for han, men ein av hjelpesmennene hans, teatersjefen Jonas Collin, skaffa han ein kongeleg stønad til å studera, og han kom i Slagelse lærde skole. Men regelbunden skulegonge høvde lite for Andersen, og i 1828 vart han dimittert privat. Same året debuterte han i Heibergs «Flyvende Post» med eit dikt, «Det døende Barn», og skreiv eit prosaarbeid, «Fodrejse fra Holmens Kanal til Østpynten av Amager», i ein fantastisk, ironisk stil han hadde lært hjå den tyske forfattern Hoffmann. Året etter kom eit dramatisk arbeid og ei diktsamling. Mange lika han, men han fekk òg mykje hard kritikk som han lite tolde. I 1830-åra var han mykje på reiser i Europa og kom saman med mange namngjetne diktarar, t.d. Tieck, Chamisso og Dickens. 1833—34 var han i Italia der både kunsten og dei historiske minna fekk mykje å seia for han, men ikkje mindre natur og folkeliv. Det var fyrst og fremst her han fann fram til seg sjølv, og i 1835 kom den fyrste romanen hans, «Improvisatoren»; og det fyrste heftet av eventyra. «Improvisatoren» vart omsett til fleire mål og la grunnen til gjetordet hans. 1836 kom romanen «O. T.» og «Kun en Spillemand» med råkande bilete frå Fyn og Jylland og med mykje sjølvbiografisk stoff. Mot den siste kom det eit hardt åtak frå Søren Kierkegaard. Fleire romanar kom seinare, og god prosa har Andersen elles skrive i mange reisebøker. Andersen tok òg opp att si dramatiske dikting, men her var han aldri heppen. Som lyrikar har Andersen ei fin kjensle, men forma er ofte heller veik. Mange dikt av han lever som songar den dag i dag. Hovudverket til Andersen

Originalillustrasjon til «Lille Claus og Store Claus»

er «Eventyr og Historier» (i alt 156). Dei er vortne til frå 1835-72. Summe av motiva til eventyra har Andersen teke frå folkeleg tradisjon (som «Lille-Claus og Store-Claus»), desse eventyra er mest å rekne som omskrivne folkeeventyr. Slik var det helst frå fyrsten og fram til 1845.

Originalillustrasjon til «Lille Claus og Store Claus»

Folkeeventyret har òg frå fyrsten merkt eventyra til Andersen både språkleg og kunstnarleg, enda medkjensla kjem sterkare fram. Men i dei fleste eventyra hans har motivet opphavet i ei personleg oppleving eller i eit inntrykk som ligg i hugen og seinare ved eit høve vert utløyst. Eventyra er skrivne for born. Likevel er dei ikkje barnslege i den meining. Det er heller så at alt det som lever i eventyret, er sett og sagt med den serlege evna til konkret personifikasjon som er sermerkt for den barnlege måten å sjå og oppleva alt det ein møter for fyrste gong. Men fordi eventyra samstundes har eit så djupt personleg opphav, har dei òg fått ein dobbel botn som berre dei vaksne kan skjønna. Det er dette som gjer dei så rike og verdfulle som diktarverk.

(Frå Kristoffer Haaves artikkel i Norsk Allkunnebok).

Originalillustrasjon til «Lille Claus og Store Claus»

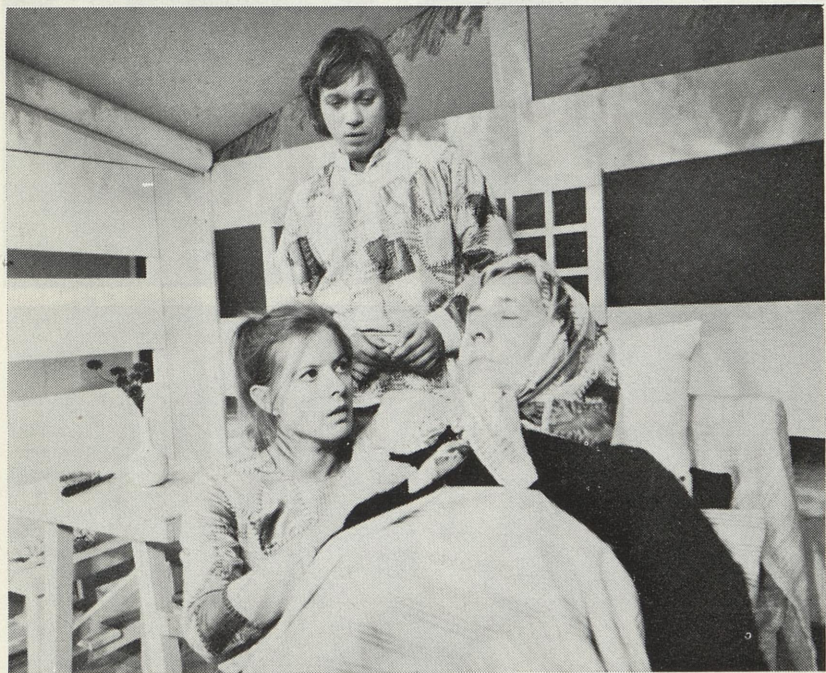

KVA ER EIGENTLEG EIT FOLKEEVENTYR?

Folkeeventyr er folkedikting. Eventyret er sjeldan knytt til tid eller stad («det var ein gong» i eit land langt, langt borte), brukar samnamn og typar: kongsgarden, prinsessa, oskeladden, manndottera. Folkeeventyret er fri dikting og gjev seg ikkje ut for å vere sant, men kan skjemma mot slutten («snipp, snapp, snute, så er eventyret ute»). Den sermerkte stilen er sterkt bunden til landslut og forteljar, med livfull og realistisk skildring av natur, tilhøve og personar, trass i alt det oversanselege. Eventyret er meir eit kunstverk enn t. d. segna, som serleg knyter seg til trua; har sin eigen logikk, teiknar skisser, held kjenslene i taumar og gjev sjeldan uttrykk for mothug eller samhug. Folkeeventyret kviler mykje på overnaturlige motiv, primitive tankar om einskap i tilværet, samheng mellom stort og smått: levande og dautt går i eitt, steinar talar, himmel og helvete møtest, sjelar skifter bustad, menneske vert omskapa. Gamle førestellingar står att som forsteiningar; alt er tenkt ut frå mennesket som sentrum. Livet er konsekvent og rettvist. Det løner seg å vera god, snill, kjærleg, hjelpsam. Den yngste, fattige og vanvyrde, oskeladden, vinn prisen: gull og grøne skogar eller prinsessa og halve kongeriket. Den vonde, sjølvgode, får fælsleg straff. Dei små i samfunnet har sympatien på si side. Ein skal ikkje døme hunden etter håra eller fanten etter fillene: den skitne tufsen har løynde evner, er seint utvikla og ventar på storverk; den forvitne granskaren går grundig til verks og vert velgjerdsmann og helt. Eventyret har ei heppen endelykt og eig stort etisk verd.

(Ein av dei fremste granskarar i folkeeventyret si verd, er Moltke Moe, sonen til Jørgen. Han har følgjande å seie om opphavet til eventyra:) Folkeeventyra er utslag av eit ålment primitivt åndeleg standpunkt som alle nasjonar ein gong har stått på, men dei er alltid merkte av lynde og kultur. Det ålmenmenneskelege gjer at dei lett vandrar, helst munnleg, slår rot og skyt nye greiner. Eventyret må smeltast om, så det høver med natur, huglag, tru, tenkjemåte, stell og liv på den nye staden; det fylgjer kulturutviklinga, tilmåtar seg henne og har æveleg omskiftingsevne. Heimlege typar kjem i staden for framande. Jamvel folkeeventyr frå India kan bli kavnorske og gjev eit bilete av vår nasjon, endå folkeeventyra er den mest internasjonale diktinga. Folkeeventyret kom tidleg med i bokheimen. Gamle skrifter frå Babylonia og Egypt har folkeeventyr for omlag 4000 år sidan. Homer, Herodot, pave

Gregor den store og ei mengd europeiske forfattarar har eventyr. Ein finn folkeeventyr i norrøne soger, eddadikting, hjå dansken Saxo Grammaticus o. a. Folkeeventyr er samla inn over mest heile verda. Den eldste folkeeventyrsamlinga kjenner vi frå India, mellom 2. og 6. hundreåret, «Pantsjatantra» eller «Femboka». Dinest har ein «Tusen og ei natt» (arabisk frå omlag 800). Den fyrste europeiske samlinga er «Tredici piacevoli notti» (1550) av italienaren Straparolas, dinest «Pentamerone» (1637) av Giambattista Basile, og «Contes de ma mère l'Oye» av franskmannen Perrault (1697). Desse samlingane var helst tenkte som emne for diktinga, brigda og forma etter smaken i tida. Den fyrste vitskaplege utgåva var ved brørne Grimm i 1812, «Kinder und Hausmärchen», og denne vart førebiletet for mange andre. Innsamlinga hjå oss tok til i 1830-åra, med Asbjørnsen og Moe i spissen.

(Frå Kjell Bondeviks
artikkel i Norsk Allkunnebok).

Gustaf af Geijepstam

STORE-KLAS OG VESLE-KLAS

Musikk: TOR HULTIN
Omsett av: HARTVIG KIRAN
Regi: KJETIL BANG-HANSEN
Scenografi: ANNA GISLE
Parykkmakar: DORO WALSTAD
Lyd: MENY BLOCH
Inspisient: EGIL ROLLAND
Rekvisitør: BIRGER GUSTAV RASMUSSEN
Sufflør: ELSA ISEFIÆR

Teaterforlag:
Programredaksjon:
Foto:
Trykk:
Omslaget trykt av:

Nordiska Teaterförlaget AB
Haldis Hoaas
Sturlason
Norsk Prent L/L, Oslo
Torres Trykkeri A/S, Oslo

Store-Klas

Ingrid, kona hans

Kårkona

Vesle-Klas

Kajsa, kona hans

Gamlemor, mor åt Kajsa

Klokkaren

Bonden

Bondekona

Driftekaren

Sankt Peter

Jøn

**Drenger og tenestejenter
hjá Store-Klas**

JACK FJELDSTAD

EVA SLETTA

INGRID ØVRE

NILS SLETTA

ULRIKKE GREVE

ASTRID SOMMER

TORBJØRN HALVORSEN

WILLIAM NYRÉN

BAB CHRISTENSEN

VILHELM LUND

JOHAN KJELSBERG

SVEIN TINDBERG

FRANK BERNHARDSEN

EIGIL HUNSKAAR

BIRGITTA REVOLD

MORTEN RØHRT

ELLEN MARIE SAND

LINDA TØRKLEP

Vesle-Klas

Store-Klas

Klokkaren

Bondekona

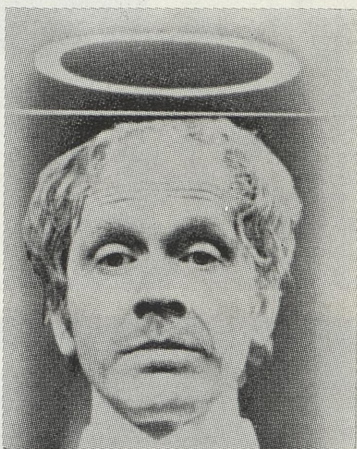

Bonden

GEIJERSTAM I SKANDINAVIA

Gustaf af Geijerstams eventyrspel om Store-Klas og Vesle-Klas har hatt ein renessanse på skandinaviske scener dei siste åra. Det heile byrja med Lars Edströms versjon på Stockholms Stadsteater i 1971 — han omarbeidde skodespelet ein del og hadde sjølv regien. Gruppen «Bäska droppar» komponerte musikken, og Lars Sjöberg skreiv songtekster — resultatet vart ein dundrande suksess. Da Odense Teater seinare på året skulle feire sitt 175-års jubileum, var det sjølv sagt naturleg å velje noko av byens eigen son, H. C. Andersen. Andersens eigne skodespel er umoglege å spele i dag — og dermed fall valet på den svenske duoen Geijerstam/Edströms versjon av eventyrdiktaren. Åbo Svenska Teater følgde etter med ei frodig oppsetjing av Edströms omarbeidde tekst — og no er altså turen komen til Det Norske Teatret. Vi skuldar å gjere merksam på at vi spelar Geijerstams originaltekst. Nedanfor følgjer ein liten biletkavalkade frå framsyningane i Stockholm og Åbo.

Per Myrberg som
Sankte Per i Stockholm.

«Stor-Klas och Lill-Klas» på Stockholms Stadsteater. Håkan Serner spela Lill-Klas og Jan Erik Lindqvist Stor-Klas.

Frå framsyninga på Åbo Svenska Teater: Ulf Törnroth som Lill-Klas, Rune Sandlund som Stor-Klas og Janina Berman som Ingrid.

Peter Luckhaus som Klockaren og Margit Lindeman som Bondhustrun i Åbo.

«Store-Klas og Vesle-Klas» i 1973.

GEIJERSTAM PÅ DET NORSKE TEATRET

Gustaf af Geijerstam er eit namn med tradisjonar på Det Norske Teatret. Alt i den første sesongen stod han på plakaten: 26. november 1913 var det premiere på «Lars Anders og Jan Anders», ein folkekomedie som etter det Olav Dalgard seier i boka til teatrets 50 års jubileum, «fekk god mottaking og hjelpte godt på økonomien lenge frametter». Vi let Dalgard halde fram: «Stykket hadde vore spela nokre år før av Fahlstrøms Teater på eit slag vikamål, men det var greitt at denne frødingske bondehumoren kring to grannar som fører krig om nokre gjerdestolpar, gjorde seg mykje betre i Oskar Braatens nynorske omsetjing. Haaland og Trygve Larssen spela kamphanane, og Mally Haaland og Johanne Bruhn konene deira. Til dette firkløveret kom Drabløs som den forelska tenesteguten, Marta Dale som den rike enkja med femten friarar, og Anna Semb og Johan Mikkelsen som dei to unge elskande. — Med denne populære framsyninga vart den svenske folkekomedien for alvor

«Lars Anders og Jan Anders og borna deira» i 1930.

introdusert for norsk publikum, – ein genre som skulle få sær mykje å seia for både kassen og spelstilen til teatret i åra frametter – kunstnarleg ikkje alltid til det beste; folkekomediane førte ofte til «grovspel» og utvendig virtuositet, for å fange den parten av publikum som frå gammalt har vore kalla «galleriet». Men ein skal ikkje sjå bort ifrå at smaken til galleriet òg har sine gode sider. Det er ofte galleriet som held oppe den sunne frigjerande låtten – urkrafta i alt komedie-teater. Det Norske Teatret fann alt frå starten av fram til ein folkeleg farsestil, som ein ikkje finn hos noko anna norsk teater, og som vart ein ikkje uviktig ingrediens i den spontane spegleda som ofte skulle koma til å prege kunsten på dette teatret.»

Det er karakteristisk for den sterke posisjonen folkekomedien fekk på Det Norske Teatret i tjuetåra, at ein våren 1930, da teaterdrifta gjekk tungt og økonomien var vaklande, fann fram att eit av dei sikraste trekkplastrar – nemleg «Lars Anders og Jan Anders og borna deira». Ingjald Haaland sette sjølv i scene og spela Lars Anders, mot seg hadde han Einar Tveito som Jan Anders. Drabløs spela enda ein gong tenesteguten Jonas, mens Tordis Maurstad saman med Andreas Andreassen spela det unge kjærsteparet. «Målføringa var friare og friskare enn nokon gong før,» seier Olav Dalgard i jubileumboka, «men framsyninga var med åra blitt konvensjonell og greidde ikkje dra nytt publikum.»

«Lars Anders og Jan Anders og borna deira» i 1930.

SPELPLANEN PÅ DET NORSKE TEATRET

På Hovudscenen:

Jean Giraudoux

Den gale frå Chaillot

Regi: Kirsten Sørli

Scenografi: Guy Krohg

Med Tordis Maurstad i tittelrolla

Henrik Ibsen

EN FOLKEFIENDE

Regi: Ingebjørg Sem

Scenografi: Arne Walentin

På Scene 2:

Pavel Kohout

KRIG I FJERDE ETASJE

Regi: Harald Hoas

Dekor: Snorre Tindberg

Kostyme: Randi Skahjem

Fernando Arrabal

FRUKOST I DET GRÖNE

Regi: Odd-Jan Sandsdalen

Dekor: Snorre Tindberg

Kostyme: Randi Skahjem

←Vise- og lyrikkprogram ved TONE RINGEN

Tennessee Williams
Varsel for små farty

Regi og scenografi: Bjørn Endreson

Ödön von Horváth

DON JUAN KJEM FRÅ KRIGEN

Regi: Harald Hoas

Dekor: Snorre Tindberg

Kostyme: Randi Skahjem

SPELPLANEN PÅ ANDRE TEATER :

HOVEDSCENEN:

Arnold & Bach: «DEN SPANSKE FLUE»
Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Gunnar Alme.
Kent Andersson: «AGNES»
Regi: Anne Gullestad, scenografi: Dag Frogner.
Ludvig Holberg: «ERASMUS MONTANUS»
Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Christian Egmar.
Goodrich/Hackett: «ANNE FRANKS DAGBOK»
Regi: Gunnar Olram, scenografi: Johan Sverre.
Willner/Reichert: «JOMFRUBURET»
Regi: Lothar Lindtner, scenografi: Gunnar Alme.

FOR BARNA:

Helgeland/Haave: «EN TIGER GÅR I SKOGEN LØS»
Regi: Rolf Daleng, scenografi: Per Fjeld.

LILLE SCENE:

Helge Hagerup: «HVORFOR ER ALT SÅ LENGE SIDEN?»
Regi: Arne Jacobsen, scenografi: Helge Hoff Monsen.
Knut Horvei: «HJALLARBRUI»
Regi: Anne Gullestad, scenografi: Karel Hlavaty.

FOR BARNA:

Petter Bredal: «HVOR ER GIMPEN?»
Regi: Petter Bredal.

trøndelag teater

HOVEDSCENEN:

Arnold & Bach: DEN SPANSKE FLUE
Regi: Per Aabel/Arne Aas, scenografi: Per Fjeld.

TEATERLOFTET:

Erik Torstensson: OM SJU JENTER
Regi: Ola Moum, scenografi: Reidar Aspaas.

FOR BARNA:

Øystein Dolmen og Gustav Lorentzen: KNUTSEN & LUDVIGSEN
Regi: Rolf Daleng, scenografi: Snorre Tindberg.

Rogaland Teater

Henrik Ibsen: «ROSMERSHOLM»

Regi: Elisabeth Bang, scenografi: Snorre Tindberg.

Maxim Gorki: «NATTHEBERGET»

Regi: Sam Besekow, scenografi: Per Fjeld.

FOR BARNA:

Sverre Gran: «SNEHVIT OG DE SYV DVERGENE»
Regi: Sverre Gran.

Hålogaland Teater

Robert Bolt: «RIDDER BOLLE OG HANS KAMP MOT DRAGER OG BARONER»

Regi: Svein Scharffenberg. Scenografi: Kari Gravklev.

OPPSØKENDE TEATER FOR SKOLENE:

Bertolt Brecht: «UNNTAK OG REGEL»
Regi: Klaus Hagerup. Scenografi: Kari Gravklev.

Teatret vårt — Møre og Romsdal Regionteater

Edvard Hoem: «KVINNENE VED FJORDEN»

Regi: Ole B. Johannessen. Scenografi: Helge Hoff Monsen.

«SHOW SHOW» — et stykke restaurantteater etter idé fra James

Saunders' «GAMES»

Regi: Kjetil Bang-Hansen.

Lerner/Loewe: MY FAIR LADY

Regi: Terje Mærli, scenografi: Anna Gisle, musikalsk ledelse: Tor

Hultin.

Henrik Ibsen: VILDANDEN

Regi: Merete Skavlan, scenografi: Gunnar Alme.

G. B. Shaw: PAPPAS HUS

Regi: Karen Randers-Pehrson, scenografi: Willi Nordrå

Gösta Bredfeldt/Lars Hansson/Yise-Lotte Nilsson/Suzanne Osten/

Lena Söderblom: BELLMANN, BLOMSTEN, BABY OG BRURA

Regi: Svein Scharffenberg, scenografi: Guy Krohg, musikk: Gunnar

Edander.

Stian Sørli: EKSPERIMENT

Regi: Thea Stabell, lyd: Peter Lodwick.

Fra Nationalteatret:

Kent Andersson: AGNES

Regi: Otto Homlung, scenografi: Tina Schwab.

August Strindberg: DEN STERKESTE OG KREDITORER

Regi: Stein Winge.

Fra Det Norske Teatret:

Johan Falkberget/Harald Tusberg: BØR BØRSON JR.

Musikk: Egil Monn-Iversen, regi og koreografi: Henny Mürer,

scenografi: Per Fjeld, kostyme: Grethe Wang.

Fra Den Nationale Scene:

Kent Andersson: AGNES

Regi: Anne Gullestad, scenografi: Dag Frogner.

Ludvig Holberg: ERASMUS MONTANUS

Regi: Rolf Berntzen, scenografi: Christian Egmar.

Fra Rogaland Teater:

Ray Cooney og John Chapman: FIRE OG FIRE ER SEX

Regi: Arne Thomas Olsen, scenografi: Willi Nordrå.

Botnen-68